

א.ש. שמרון, י. מלכו, פרסקי ושות'
משרד עורכי-דין
E.S. SHIMRON, I. MOLHO, PERSKY & CO.
LAW OFFICES
מייסד: ארוין ש. שמרון 1919-1978

מגדל פלטינום, רח' הארבעה 21, תל-אביב 64739
טל: 972-3-685-3685; פקס: 972-3-6853-853
דואל: officeta1@smplaw.co.il

הגן הטכנולוגי, מנחת, בנין 1, ירושלים, 91487
טל: 972-2-649-0649; פקס: 972-2-649-0659
דואל: officeim1@smplaw.co.il

תל אביב, 24 בפברואר 2016

לכבוד
הוועדה להסדרת הרגולציה על השידורים
משרד התקשורת
רח' יפו 23
ירושלים

בדוא"ל

א.ג.נ.,

הנדון: תגובת ערוץ 9 למסקנות הביניים של הוועדה

בשם ערוץ 9 בע"מ, בעל הרישיון לשידור הערוץ הייעודי הישראלי בשפה הרוסית (להלן: "הערוץ" או "בעל הרישיון" או "החברה"), אנו מתכבדים למסור את תגובת ערוץ 9 לכיוונים ומסקנות ביניים של הוועדה להסדרת הרגולציה בשידורים מיום 3.2.2016. לאור העובדה שלמסקנות הוועדה תהיינה השלכות ישירות על עצם המשך קיומו של הערוץ, מקומות עבודה רבים וצינור מידע חיוני ליותר ממיליון עולים, מבקש הערוץ גם להופיע בפני הוועדה ולהשמיע את עמדתו.

רקע – ערוץ 9

1. ערוץ 9 הינו בעלת רשיון מיוחד לשידור ערוץ ייעודי ישראלי בשפה הרוסית בשידור הרב-ערוצי, אשר ניתן לה ביום 27.11.2001 על ידי המועצה לשידורי כבלים ולווין עקב זכייתה במכרז שפורסם. שידורי הערוץ החלו בנובמבר 2002, ומאז מפיקה ומפעילה החברה את הערוץ, שהינו ערוץ טלוויזיה ישראלי-ציוני בשפה הרוסית, המיועד לכל המשפחה.
2. ברקע החקיקה בנושא ערוצים ייעודיים עמד רצונו של המחוקק לאפשר למגזרי אוכלוסיה מסויימים, כגון ציבור העולים, הציבור הערבי והציבור הדתי-מסורתי, לקבל ביטוי הולם בתקשורת האלקטרונית. מדיוני ועדת הכלכלה שישבה על מדוכת החוק עולה, כי המחוקק סבר שציבורים אלה לא זכו לביטוי הולם בטלוויזיה בישראל.
3. תקופת הרישיון הוגדרה לעשר שנים, כאשר למועצה לשידורי כבלים ניתנה הסמכות להאריך תקופה זו בשש שנים נוספות. ואכן, לקראת תום עשר שנות הרישיון הראשונות, הוארך רשיון הערוץ לשש שנים נוספות, וזאת לאחר ששוכנע, בעקבות הליך בדיקה ארוך ומפורט, כי הערוץ מגשים כראוי את ייעודו (החלטת מועצה 7-14/2011). שש השנים הנוספות אמורות להסתיים לקראת סוף נובמבר 2017.

4. ערוץ 9 הוכיח כי הוא עומד בציפיות שניתלו בו בכל הקשור לרמת שידוריו. הערוץ עושה מאמצים אדירים לשקף את מדינת ישראל הרב-תרבותית, כאשר תכנים הקשורים להווי ולתרבות של הציבור דובר-הרוסית בישראל משודרים לצד תכנים המשקפים את התרבות וההווי הישראלי הכללי. הערוץ גאה בהיותו ערוץ ישראלי וציוני, אף שעיקר שידוריו הם בשפה הרוסית.
5. מאז שנת 2009, מפיק הערוץ את שידורי החדשות היומיים שלו, במסגרתם כיסה בשנה האחרונה אירועים חשובים כגון הבחירות לכנסת ה-20 וגל הפיגועים ברבעון האחרון של השנה. בשנת 2014 כיסתה מערכת החדשות של ערוץ 9 אירועים כמו המלחמה באוקראינה, ובמיוחד מבצע "צוק איתן", שבמהלכו היה לערוץ תפקיד חיוני בהנגשת מידע אמין ופרשנות מקצועית בזמן האמת לציבור הישראלי דובר-הרוסית; כל זאת בשפתם של העולים ומנקודת ראות ישראלית-ציונית.
6. הערוץ מעסיק באופן ישיר קרוב ל-100 עובדים, חלק גדול מהם ישראלים שעלו מרוסיה וממדינות חבר העמים. מאות עובדים נוספים של חברות הפקה וספקים אחרים של הערוץ, נסמכים אף הם על שולחנו.
7. לערוץ 9 מהות ייחודית: אף שהוא משודר בשידור הרב-ערוצי כערוץ "נישה" (narrowcast), בדומה לערוצים המתמקדים בנושא או בסוג תוכן מסויים (כגון סרטים, סדרות, ספורט, חדשות, וכו'), הרי שמבחינת ייעודו ותכניו מדובר בערוץ בידור כללי (general entertainment) הכולל מגוון רחב של תכנים: חדשות ואקטואליה בצד סדרות, סרטים, תכניות תחקיר ותעודה, מעין ערוץ 2 בשפה הרוסית. ואמנם, אצל חלק גדול מהעולים דוברי-הרוסית (בפרט האוכלוסיה המבוגרת יותר והעולים החדשים יותר שהעברית עדיין אינה שגורה בפהם) ממלא הערוץ תפקיד חיוני של צינוור מידע בלעדי ו"מדורת שבט" של קהילת העולים.
8. גם עבור אוכלוסיית העולים הותיקה יותר ממלא הערוץ תפקיד בשיקוף עולמם התרבותי והרגשי. לפי התפיסה הרב-תרבותית של החברה בה אנו חיים, הזדהותם של ישראלים עם תרבות מסויימת – תהא זו אתנית, עדתית או של מדינת מוצא, בנוסף על הזדהותם עם אלמנטים בסיסיים של התרבות הישראלית המשותפת - אינה גורעת מ"ישראליותם", אלא דווקא מעשירה את התרבות הישראלית המשותפת. אדרבה, מתן מרחב גדול יותר לביטוי אישי וקבוצתי במסגרת התרבות הישראלית יוצרת הזדהות גדולה יותר עם החברה המאפשרת זאת והמחבקת את הגוונים השונים בתוכה.
9. לערוץ חשיבות רבה גם מזווית הראייה הממלכתית, שכן הוא מתחרה עם ערוצים רוסיים עתירי תקציב המשודרים מחו"ל ומופצים על ידי חברות השידור הרב-ערוציות בישראל. להבדיל מערוצים זרים אחרים, שמספר הצופים הפוטנציאלי שלהם בישראל מצומצם, לערוצים הרוסיים הזרים קהל צופים זמין של יותר ממיליון איש בישראל. שידורי החדשות של הערוצים הרוסיים סובלים מקו מערכתי שהוא לעתים קרובות בעל אופי אנטי-מערבי חריף. אין זה רצוי שערוצים אלה יהפכו למקור המידע היחיד של העולים דוברי-הרוסית בישראל לחדשות ואקטואליה.

התייחסות למסקנות הביניים של הוועדה

10. להלן נתייחס בעיקר למסקנות הביניים הרלבנטיות במיוחד לערוץ 9, כמי שרשיונו הנוכחי עומד לפוג בעוד פחות משנתיים, וכמי שעשוי להיות מוגדר כ"ערוץ מסחרי", על פי האסדרה המוצעת.

11. מעבר למשטר של רישוי ערוצים מסחריים

א. ערוץ 9 תומך בהמלצות הביניים של הוועדה לפיהן יש לאמץ את עקרון הנייטרליות הטכנולוגית ולעבור למשטר של רישיונות שאינם מוגבלים בזמן גם ביחס לערוצים ייעודיים.

ב. בענין זה, לערוץ 9 זווית ראייה מיוחדת. כאמור, רישיון הערוץ הוענק על פי מכרז לתקופה של 10 שנים עם אפשרות להארכה של 6 שנים נוספות. מאז הוענק הרישיון לערוץ, השתנה לבלי היכר לא רק שוק התקשורת גופא, אלא גם המסגרת הרגולטורית שלו. אחד השינויים המרכזיים בא לידי ביטוי במעבר משיטה של זכיונות בעלות תקופה קצובה והגבלות סטטוטוריות ומינהליות על מספר השחקנים בשוק, לשיטה של רישוי בתנאים, בה כל מי שממלא אחר תנאי כשירות מסויימים רשאי לקבל רישיון ללא הגבלה (או לתקופה ארוכה עם מנגנון חידוש), ומספר השחקנים בשוק מוגבל אך ורק על ידי חוקי השוק החופשי. מדיניות זו באה לידי ביטוי מובהק ברפורמה שנערכה בחוק הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו, תש"ן-1990 בשנת 2011 (תיקון מס' 33 לחוק), לפיה מוסמכת הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו להעניק רישיונות לשידורי טלוויזיה ללא הגבלה וללא מכרזים, וקבעה מנגנון למעבר בעלי זכיונות השידור לרישיונות שידור.

ג. מדיניות זו משתקפת גם ברגולציה החלה על השידור הרב-ערוצי: כך ברשיונות של הוט ו-yes (שאינם מוגבלים בזמן), כך ברישיון של הערוץ הייעודי למורשת (ערוץ 20), אותו רשאית המועצה לשידורי כבלים ולוויין להאריך מעבר לתקופתה הראשונית בת 10 השנים ל"תקופה נוספת שתיקבע על ידה" (סעיף 7.1 לרישיון של ערוץ מורשת), וכך גם ביחס לערוץ הייעודי בשפה הערבית, עבורו מתווה החוק מסלול לרישוי במתכונת של תיקון מס' 33 לחוק הרשות השנייה (סעיף 3לד3 לחוק התקשורת, תשמ"ג-1983).

ד. מלים אחרות, גם כיום חל משטר של רישוי ללא הגבלת זמן על חלק מהערוצים הייעודיים, אך המצב איננו אחיד ושוויוני. דווקא ערוץ 9, הראשון מבין הערוצים הייעודיים שקיבל רישיון, מופלה לרעה, והחובות והמגבלות המוטלות עליו (לרבות מגבלת תקופת הרישוי) חמורים יותר מאלה המוטלות על הערוצים ייעודיים אחרים.

ה. הערוצים המסחריים אינם נהנים ממשאב שבמחסור שבגיננו ראוי לחייבם במכרז. נכון הוא, ששוק הפרסומת הטלוויזיונית אינו בלתי מוגבל, אך המדיניות הראוייה היא שכוחות השוק יקבעו כיצד יתחלקו ההכנסות משוק זה, ולא הגבלה מלאכותית על מספר השחקנים.

ו. הצעת הוועדה אינה ברורה כל צרכה בכל הקשור לסוגי הרשיונות המצומצמים. ניתן להבין ממנה, שלצד רישיון מצומצם לתקופה מוגבלת (שלש שנים או עד לרכישת נתח שוק מסויים) שיינתן לערוצים המתכוונים ליהפך לערוצי ברודקאסט, יינתן רישיון מצומצם בלתי מוגבל בזמן לערוצים נושאים, ייעודיים וערוצי narrowcast שאין בכוונתם ליהפך לערוצי ברודקאסט. אלא שאחר כך מופיע משפט ממנו ניתן להבין שבתום שלש שנים שלפיו, בתום שלש שנים או עם הגעה לנתח שוק מסויים, "יהפוך בעל הרשיון המצומצם לבעל רישיון רגיל ותוטל עליו הרגולציה החלה כיום על ערוצי הברודקאסט המסחריים". נבקשם להבהיר כי ערוץ נישה יוכל לבחור להישאר בעל רישיון מצומצם, ויהיה כפוף לרגולציה הרכה בלבד.

ז. עצם המעבר למשטר של רישוי של ערוצים מסחריים, כשלעצמו, אין בו די, ויש בו סכנות. ביטול האבחנות הקיימות כיום בין סוגי ערוצי התוכן יש בו כדי לטשטש את האבחנה הקיימת בין מקורות המימון של גורמי השידור השונים, בעיקר בין ערוצים הממומנים מפרסומת מסחרית לבין ערוצים הממומנים מדמי מנוי. כן קיימת סכנה של דחיקת רגלי ערוצים מסחריים בעלי קהל צופים מצומצם (narrowcasters) משוק השידורים בשל הכנסת כלל הערוצים המסחריים ל"סירה אחת" ובשל המורשת של תנאי רישוי מחמירים הנדרשים מ-broadcasters. הרגולציה המוצעת מבקשת אמנם לחלק בין רישיונות שידור "מצומצמים" לבין רישיונות "רגילים", אולם ספק אם יש בכך די.

ח. לפיכך, על מנת שהמעבר למשטר של רישוי פתוח בלתי מוגבל בזמן ונייטרלי מבחינת אמצעי השידור יצלח, יש צורך להסדיר שלש סוגיות ליבה נלוות: (א) התנאים לקבלת רישיון וחובות רגולציה השוטפות שיוטלו על הערוץ; (ב) תשלומים לבעלי פלטפורמות או "ספקי טלוויזיה", כלשון הוועדה; (ג) סוגיית מקורות המימון. להלן נתייחס להיבטים אלה.

12. תנאי רישוי וחובות רגולציה

מקובל, כי גם במשטר רישוי פתוח שבו אין מגבלה על מספר בעלי הרישיון, יש לקבוע תנאי סף לקבלת רישיון; זאת, בין היתר, על מנת לצמצם את הסכנות הכרוכות במשטר כזה. תנאים כגון אגרת רישיון וערבות בנקאית להבטחת מילוי תנאיו עשויים לצמצם את הסכנה שגורמים שאינם מסוגלים, מבחינה כלכלית, לעמוד בהשקעות הדרושות להקמת ערוץ ובעלויות הפעלתו. תנאים בדבר בעלות צולבת מצמצמים את הסכנות שברכיכוזיות או ניוגודי עניינים. תנאים המחייבים שליטה ישראלית ותכנים ישראלים עשויים לתמוך בערוצים ישראלים, ולדעתנו תמיכה כזו חייבת להיות יעד של המדיניות בתחום השידורים. ערוץ 9 סבור, איפוא, כי בכל הקשור לערוצים המסחריים, יש להקפיד על התנאים הבאים:

א. אגרות ובטוחות - יש לקבוע אגרות ובטוחות בסכומים שימנעו כניסה לשוק של גורמים שאין להם את היכולת הכספית לממן את ערוץ השידור. לעומת זאת, הדרישות הקבועות כיום בכללי הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו (בטוחות לרישיון לשידורי טלוויזיה), תשע"ב-2011, המחייבים מבעל הרישיון להעמיד ערבויות בנקאיות ופקדונות כספיים בסכום כולל של 45 מיליון ש"ח, לא יאפשרו למשדרי narrowcast כדוגמת הערוצים הייעודיים להשתלב במערכת הרישוי החדשה, וירוקנו מתוכן את העקרונות של רישוי פתוח ונייטרליות הטכנולוגית. אנו סבורים שיש לדרוש מערוצים חדשים המבקשים לקבל רישונות "מצומצמים" אגרה בסכום של עד 5 מיליוני שקלים ש"ח ובטחונות בסכום של 5 מיליון ש"ח, אותם ניתן יהיה להפחית במשך הזמן לאחר שיוכיח בעל הרישיון את עמידתו בכללים. אין לדרוש מערוץ שהוא בעל רישיון קיים (כדוגמת ערוץ ייעודי) שישלם אגרה נוספת על זו ששילם עם קבלת הרישיון, ויש להשאיר גם את הבטוחה הקיימת על כנה.

ב. תנאי סף - יש לקבוע, עבור כל הערוצים המסחריים, תנאי סף בדומה לתנאים החלים כיום על ערוצים ייעודיים, לרבות חובת שליטה ישראלית.

ג. תוכן - יש לחייב ערוצים מסחריים ברף של תוכן בעל אופי ישראלי (לאו דווקא שפה).

ד. רגולציה רכה - ערוץ 9 תומך בהצעה להחיל על בעל רישיון שידורים מצומצם רגולציה "רכה" לבד, שתכלול חובות סימון וסינון תכנים, כגון הגנה על ילדים מפני תוכן לא הולם, איסור תוכן שיווקי לילדים ואסדרת תוכן שיווקי במגבלות. אשר להנגשה לבעלי מוגבלויות, מקובל על הערוץ כי יש לקבוע כללים בענין זה, אך החובות המוטלות כיום על כלל גופי השידור על פי חוק שידורי טלוויזיה (כתוביות ושפת סימנים), תשס"ה-2005 הינן כבדות ביותר, ויש גם בנקודה זו להבחין בין ערוצים בעלי רישיון מצומצם לבין ערוצי ברודקאסט.

13. דמי מעבר

א. מסקנות הביניים קובעות כי בעל רשיון מצומצם "ייהנה מחובת העברתו בפלטפורמות הכבלים והלווין (must carry) בתשלום"¹. הוועדה אינה מבהירה אם חובה זו תחול גם על בעלי הרשיונות "הרגילים", כדוגמת מי שהם כיום זכייני הרשות השנייה, שכיום אינם מחוייבים בדמי מעבר. למיטב ידיעתנו, עמדתם של גופים אלה היא שדווקא פלטפורמות הכבלים והלווין הם הצריכים לשלם לערוצים המסחריים דמי רשיון עבור העברת שידוריהם. כמו כן, אין היא מבהירה את שאלת מימון ההפצה במערכת ההפצה הדיגיטלית.

ב. סוגיית מערכת היחסים הכלכלית בין ערוצים עצמאיים לבין הפלטפורמות הרב-ערוציות היא סוגייה שבמשך שנים רבות לא נמצא לה פתרון נאות. עובדה זו תרמה תרומה נכבדה לכשלון משטר הנגישות הפתוחה (open access) המוכתב לכאורה על ידי החוק, שאמור היה להפחית את שליטתם של בעלי הפלטפורמות בתוכן המועבר באמצעות מערכותיהם, לאפשר למפיקי ערוצים להנגיש את תכניהם לציבור באופן חופשי ומנגד לאפשר לציבור לראות תכנים אלה באופן חופשי.

ג. התפיסה שהשתרשה, לפיה דווקא פלטפורמות השידור הרב-ערוציות הם הזכאים לדמי מעבר מערוצים עצמאיים, ועוד בסכומים גבוהים, מרוקן למעשה מתוכן את ההסדרים הסטטוטוריים הקיימים המאפשרים רישוי מיוחד של מפיקי ערוצים, ואם הסוגיה לא תיפתר באופן נאות, היא תרוקן מתוכן גם את האסדרה המוצעת ביחס לרישוי ערוצי נישה באמצעות רשיונות מצומצמים. ללא אסדרה סבירה שתאפשר לערוצים בעלי רשיונות עצמאיים לשרוד ולפרוח, כל ערוץ כזה יהיה חייב ממילא להגיע להסכם עם חברות הכבלים והלווין על דמי המעבר, ואם כן מה הואילו להם הרישיונות המיוחדים שקיבלו או עקרון ה- must carry?

ד. רק בשנת 2011, לאחר שמשרד התקשורת נמנע במשך שנים מלפעול כדי להסדיר את הסוגיה בצורה נאותה, תוקן החוק באופן שפטר את הערוצים הייעודיים מתשלום דמי מעבר, בדומה לערוצי הברודקאסט. יצויין כי חברת yes עתרה כנגד חוקיותה של חקיקה זו, ועתירתה נדחתה בבית המשפט הגבוה לצדק. לא ייתכן שהמדינה תחזיר עתה את הגלגל אחורה ותחייב ערוצים אלה שוב בדמי מעבר, דבר שיביא לסגירתם.

¹ פיסקה אחרת בדו"ח הביניים, אשר ככל הנראה מתייחסת להעברת ערוצים שאינם ממומנים מפרסומת מסחרית אלא מדמי מנוי, קובעת כי ספקי תוכן בעלי תשתית יחויבו לשדר ערוצים של מפיקי ערוץ עצמאיים תמורת תשלום דמי מעבר (שייקבע עיי הרגולטור ככל שלא תהיה הסכמה בין הצדדים)."

ה. ערוץ 9 כבר הציג בעבר את עמדתו בנושא דמי המעבר בפני משרד התקשורת ובפני המועצה לשידורי כבלים ולווין פעמים רבות, ולא נחזור על הדברים כאן במלואם. נזכיר רק בקצרה, כי הנחת המוצא לפיה פלטפורמות השידור הרב-ערוציות נושאות בעלות כלכלית בשל נשיאת ערוצים עצמאיים הינה שגויה, וכי חישוב נכון של העלות הכלכלית של העברת הערוצים העצמאיים, תוך שימוש במתודה כלכלית נכונה ועקבית המביאה לידי ביטוי את התועלות ההדדיות, מצביע על כך שאין מקום להנחה לפיה דווקא הפלטפורמות נושאות בעלות כלכלית ביחס לנשיאת הערוצים, ולא להיפך. יודגש, שאין בעמדה זו משום "חסד" עם הערוצים היעודיים בכלל או עם ערוץ 9 בפרט, אלא זוהי זכותם בדין. בהקשר זה יצויין שמזה כמה שנים שעיקר הכנסותיהם של הערוצים המסחריים הארציים בארה"ב אינו נובע ממכירת פרסומת כלל, אלא מדמי רישיון המשולמים על ידי המשדרים הרב-ערוציים.

ו. האמור לעיל נכון גם לגבי פלטפורמת השידור הקרקעי-דיגיטלי. קיומה של פלטפורמת ה-DTT כפלטפורמה רב-ערוצית חלופית לאלה של הכבלים והלווין הוא חיוני ליצירת תחרות בשידור הרב-ערוצי, לא רק במורד שרשרת האספקה (הפחתת התעריפים הגבוהים של HOT ו-yes), אלא גם במעלה השרשרת (יצירת תחרות בין הפלטפורמות על תוכן וערוצים)². קיומה של פלטפורמה כזאת תלויה בכך שערוצים יוכלו לעלות על פלטפורמת ה-DTT ללא העלויות הנדרשות מהן כיום. למיטב ידיעתנו, הסכומים הנדרשים כיום להשקת ה-multiplexers הנושפים לעומת הסכומים שכבר הושקעו בפרוייקט ה-DTT הם זניחים, ומימון השקתם על ידי המדינה יהיה הוצאה ראוייה על מנת להגשים את מטרות המדיניות התחום התקשורת.

14. מקורות המימון

- א. מסקנות הביניים אינן ברורות כל צרכן בכל הקשור למשטר המימון שבו יפעלו השחקנים בשוק הטלוויזיה. לפי דו"ח הביניים, "הוועדה מבקשת לבחון בחירה בין מקור מימון מפרסומות או מדמי מנוי".
- ב. אין לשנות מהמצב הקיים, לפיו פרסומת מסחרית לא תותר בשידורי הכבלים והלווין (למעט באותם ערוצים שלהם רישיון לשדר פרסומת). בשוק הפרסומת המצטמק והולך, אין מקום להתיר למשדרים הרב-ערוציים, שהמודל המסחרי שלהם הוא ממילא מודל המבוסס על דמי מנוי, ו/או לערוצים שממילא בנויים על מודל מסחרי של דמי מנוי, לנגוס בחלקיהם של אותם ערוצים הניזונים אך ורק מפרסומת מסחרית. שהרי ערוצים המבוססים על מודל דמי מנוי יכולים לשדר

² כך, לפחות, ביחס לערוצים הממומנים מדמי מנוי. ערוצי הממומנים מפרסומת מסחרית אינם יכולים להרשות לעצמם שלא להיות חשופים למנויי כל הפלטפורמות.

גם מעט פרסומות, כתוספת להכנסה; ואולם ערוץ שהמודל שלו מבוסס על פרסומות, אינו יכול לשדר גם במתכונת של דמי מנוי.

15. הערות נוספות לדו"ח הביניים

א. עמלות פרסום – ערוץ 9, כערוץ קטן בעל היקף פרסום קטן יחסית, סובל מכך שמשרדי הפרסום הגדולים מחייבים אותו בעמלות גבוהות במיוחד. הערוץ תומך בהגבלת כוחם הדומיננטי של משרדי הפרסום. יחד עם זאת, יש לוודא שאמנם הפתרונות המוצעים על ידי הוועדה יש בהם כדי לסייע.

ב. ועדת מידרוג – סוגיית מדידת שיעורי הצפייה של ערוצים מסחריים היא סוגייה נוספת המעיבה על ענף הטלוויזיה המסחרית בישראל. ערוץ 9 סובל מזה שנים מכך שהוועדה מפרסמת תוצאות שאינן מתיישבות עם התנהגות סטטיסטית נורמלית, וכראה שקיימת בעייה בגודל ובהרכב הפאנל של עולים בני + 18 שעל פי נתוני הצפייה שלו מוכר ערוץ 9 את זמן הפרסום שלו. גם אם אין הדבר נובע מכוונת מכוון, קיימת בעייתיות בהרכב הוועדה ובאופייה.

הזכיינים של ערוץ 2 הם הגופים הדומיננטיים בוועדה, הן בשל יחידות ההשתתפות שלהם והן בשל משקלם בשוק הפרסום. כאשר שיעורי הצפייה הם מעין משחק סכום אפס, שבו כל שינוי שיטיב עם גורם אחד, ככל הנראה יפגע בנתוני הצפייה של גורם אחר, וכאשר הגורמים הדומיננטיים נהנים מהשיטה הנוכחית, קשה מאד לגרום לשינויים בוועדה. והא ראייה, שמשך כל שנות קיומה של הוועדה, לא הוחלפו הגורמים המקצועיים שנבחרו על ידה.

הפתרון עשוי להימצא באחת משתי דרכים: אפשרות אחת היא ליצור תחרות לוועדת המדרוג מחוץ לוועדה, על ידי הנהגת משטר רישוי של גופים העשויים להתחרות בוועדה, ואסדרה שיתן תוקף לנתונים שלהם ויאסור על מפרסמים למכור רק על פי נתוני הוועדה למדרוג. אפשרות שנייה, היא אסדרת הוועדה למדרוג עצמה ודרך עבודתה, הנהגת שיטת הצבעה דמוקרטית יותר ושקיפות רבה יותר בתהליכים המקצועיים.

מרשתי עומדת לרשותכם בכל הקשור לעניין הנ"ל.

בכבוד רב,

דב אברמוביץ, עו"ד

העתקים: יורי קגנוביץ, מנכ"ל ערוץ 9
מר אלכסנדר לוין